

РЕШЕНИЕ

№ 111

гр. София, 12 ноември 2020 г.

Върховният касационен съд на Република България, I НО, в публично заседание на втори септември през две хиляди и двадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА
ЧЛЕНОВЕ: СПАС ИВАНЧЕВ
НЕВЕНА ГРОЗЕВА

при секретар Марияна Петрова, при становището на прокурора Николай Любенов, изслуша докладваното от съдия Спас Иванчев наказателно дело № 1078 по описа за 2019г.

Производството по реда на чл.346 т.1 от НПК е образувано по подадени жалби от подсъдимите Е. И. М., И. М. М., Г. И. С., С.И. М., както и И. С. М. срещу решение № 100/09.08.2019г. по ВНОХД № 37/2019г. на Апелативен съд – Велико Търново, с което частично е изменена присъда № 62/16.12.2016г. по НОХД № 591/2015г. на ОС-Плевен.

Касаторът И. М. поддържа наличието и на трите касационни основания-нарушение на материалния закон след направен извод, който не почивал на изяснената по делото фактическа обстановка, допуснато съществено нарушение на процесуални правила поради обосноваване на извод въз основа на материал, който не обуславял категоричност и безспорност на авторството по отношение на тази подсъдима и на трето място – явна несправедливост на наложеното наказание поради неотчитане заболяването на подсъдимата.

Останалите касатори развиват идентични съображения.

Прокурорът от ВКП в съдебното заседание пред касационната инстанция моли да се оставят без уважение касационните жалби като неоснователни. Посочва, че присъдата по отношение на обвинението по чл.211 от НК е влязла в сила след постановеното решение №198/29.01.2019г.по н.д.№ 1265/2017г. по описа на ВКС,НК,1-во отделение, като в този съдебен акт било взето отношение по възраженията, които се правят с настоящите касационни жалби. Оспорва възражението за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила с прочитане показанията на свидетелите, палестински граждани на основание чл.281, ал.1, т.3 от НПК. Дава становище, че наличния отказ на съда да разпита поискани от защитата свидетели не съставлява съществено нарушение на процесуални правила, тъй като няма задължение да уважава всички и всякакви доказателствени искания, а само тези, които са от значение за правилното решаване на делото.

Твърди, че въззивната инстанция в изпълнение на указанията на касационната инстанция е дала обосноваван и убедителен отговор на направените защитни възражения.

На следващо място представителят на държавното обвинение сочи, че от показанията на пострадалите палестински граждани, както и на останалите свидетели, от извършените по делото експертизи, изготвените ВДС от използвани СРС се установило, че подсъдимите на са имали доходи и не са извършвали търговска дейност, че са знаели за извършеното от И. М. предикатно престъпление по чл.211 от НК, че са

извършвали инкриминираните финансови операции и търговски сделки с паричните средства, придобити от това престъпление и че е имало причинна връзка между предикатната дейност и имуществото, предмет на престъплението изпиране на пари.

На последно място прокурорът от ВКП отбелязва, че при правилно установените факти законът е приложен правилно, като липсват основания за оправдаване на подсъдимите, а наложените наказания са справедливи, тъй като са отчетени всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства.

Подсъдимият И. С. М. не се явява, тъй като е починал, което пък се установява от предоставения препис-извлечение от акт за смърт № 18/24.03.2020г., издаден от длъжностно лице по гражданското състояние в гр.Долни Дъбник, област Плевен.

Подсъдимата И. М., изтърпяваща наказание, редовно призована, не желае да присъства в съдебното заседание по изрично заявление и не се явява. Представлява се от защитник, който поддържа касационната жалба и акцентира на допуснато нарушение от въззивната инстанция поради отказ да се разпитат поискани двама свидетели – нарушение на чл.18 от НПК, от категорията на абсолютните. Настоява също така, че наложеното наказание е явно несправедливо, като била игнорирана генералната превенция като цяло за всички подсъдими и не са преценени конкретни обстоятелства като дали може да се постигне тяхното превъзпитание и поправка чрез отлагане изтърпяването на наказанието поради техните сериозни заболявания.

Подс.Е. М., редовно призована, не се явява, представлява се от защитник.

Подсъдимия Г.С. , редовно призован, се явява лично, представлява се от защитници. Подсъдимия С. М., редовно призован, явява се лично и се представлява от защитници. За тях двамата защитата пледира, като поддържа тезата си, че деянието по чл.253 от НК е несъставомерно. Защитата твърди, че законодателно било установено относно изпирането на пари, че се легализират финансови средства чрез предоставянето им на трето лице, което ги връща при първоначалния субект на престъплението. Такава хипотеза нямало в настоящия казус, като някакви средства постъпвали при подсъдимите, но не било ясно при кого. За съчастието имало оправдателна част в първоинстанционната присъда , като тези средства са били използвани за покупка на вещи. Последователно защитата била застъпвала тезата, че присъдата почива на предположения и липсвали основни елементи от състава на престъплението от обективна страна, поради липсата на елемент на легализиране отсреща и трансформирането на средствата в легални,липсвало и попадане в първоначалния субект. Според защитата връзката на процесните средства с предикатното престъпление не била доказана, доколкото имало преводи от юридическо лице към физическо лице чрез устен договор. На последно място защитата, сочи, че не били доказани всички отношения между И. М. и палестинските граждани, както и не били представени доказателства ,че останалите членове на семейството й са знаели , че тя извършва някакво престъпление.

Настоява да бъде обсъдени единствената възможност за обективна и субективна несъставомерност на деянието по чл.253 от НК.

За подсъдимия С. М. защитата сочи , че никой от поставените от нея въпроси не получил отговор от въззивната инстанция и указанията на касационната инстанция не били изпълнени. Позовава се на липса на съставомерност и на доказателства относно това целта за транспортиране на средствата да е престъпна, като счита, че е налице обикновено ползване.

При упражняването на правото си на лична защита и да се изказва последен подсъдимият Г. С. поддържа тезата на защитата си, подсъдимият С. М. заявява

идентични съображения.

При последната си дума подс.С. моли да бъде оправдан както той, така и семейството му.

Подс.М. при последната си дума също моли да бъде оправдан.

Върховният касационен съд, I-во наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл.347 ал.1 от НПК, установи следното:

С присъда № № 62 / 16.12.2016 год. по НОХД № 591/ 2015 година на Окръжен съд Плевен подсъдимата И.М. М. е призната за виновна в това, че

1.През периода от месец януари 2009 г. - -31.12.2013г. в гр.Долни Дъбник, обл. Плевен и в гр. Рамала, Палестинска автономна територия в условията на продължавано престъпление - 212 /двеста и дванадесет/ пъти с цел да набави за себе си имотна облага, възбудила заблуждение у С. М., у С. А. и у Х. Я. А. и трите от гр .Рамала, Палестинска автономна територия, че ще ги освободи от „проклятието”, което имат те и техните близки, и с това им причинила имотна вреда в размер на 2 417 010.22 щатски долара с левова равностойност 3 526 013.78 лв., както и на златни предмети на стойност 4 028.70 лева, всичко на обща стойност 3 530 042,48 лв., като измамата е в особено големи размери и представлява особено тежък случай, поради което и на основание чл.211 пр.1 във вр. с чл.209 ал.1 във вр. с 26, ал.1 във вр. с чл.4 ал.1 от НК е осъдена на осем години лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален „строг режим” в затвор.

Със същата присъда подсъдимата И. М. е призната и за виновна в това, че е извършила финансови операции, сделка с имущество и получила имущество- парични средства, за които имущество и средства знаела, че са придобити от нея чрез тежко умишлено престъпление - по чл.211 пр.1 във вр. с чл.209 ал.1 във вр. с чл.26 ал.1 във вр. с чл.4 ал.1 от НК, като деянието е извършено два и повече пъти, и средствата и имуществото предмет на изпирането на пари са в особено големи размери на обща стойност 706 400.30 лева и случаят е особено тежък, като за извършеното престъпление по чл. 253, ал.5 във вр. с ал. 4 пр. 1 във вр. с ал. 3, т. 2, във вр. с ал. 2, пр. 2, във вр. с ал.1 пр. 1 и пр. 2 във връзка с чл.54 от НК е осъдена на десет години лишаване от свобода при първоначален строг режим в затвор,както и на „глоба“ в размер на 30 000 лева.

По реда на чл.253 ал.6 от НК подсъдимата И. М. М. е осъдена да заплати в полза на държавата равностойността на липсващия предмет на престъплението по пункт 2.1, 2.2 и 2.3 на обвинението по чл.253 от НК - сумата от 706 400. 30 лева.

С тази присъда подсъдимата И. М. М. е призната за невинна в това, да е подбудила Е. И. М., Г. И. С. и С. И. М. да получат имущество - 2 829 678.75 лева, предмет на изпирането на пари, поради което на основание чл.304 от НПК е призната за невинна по обвинението в тази част.

На основание чл.23 от НК на подсъдимата И. М. М. е определено едно общо най-тежко наказание лишаване от свобода за срок от десет години, което да изтърпи при първоначален „строг режим” в затвор.

На основание чл.23 ал.3 от НК към така определеното общо най-тежко наказание е присъединено наказанието глоба, което да се заплати в полза на държавата в размер на 30 000 лева.

Подсъдимият И. С. М. е признат за виновен в това, че: През периода от неустановен ден на месец януари 2009 г. - 30.12.2013 г. в гр .Долни Дъбник и в град Плевен извършил финансови операции с имущество и извършил сделки с имущество (пари), за което знаел, че е придобито чрез тежко умишлено престъпление - по чл.211

пр.1 във вр.с чл. 209 ал.1, вр. чл. 26 ал.1, вр. чл. 4 ал.1 от НК, извършено от И.М. М., като деянието е извършено два и повече пъти, като средствата и имуществото - предмет на изпирането на пари са в особено големи размери - всичко на обща стойност 464 735.33 лв. и случаят е особено тежък, поради което и на основание чл. 253 ал.5, във вр. с ал.4, във вр. с ал.3 т.2, във вр. с ал.1 пр.1 и пр.2 от НК е осъден на десет години лишаване от свобода, което наказание да бъде изтърпяно при първоначален строг режим в затвор и му е наложена „глоба“ в полза на държавата в размер на 30 000 лева.

Подсъдимият И. М. е признат за невинен в това, че:

През периода от 15.10.2012 г. до 08.01.2013 г. в гр.Плевен извършил сделки с имущество /пари/- като заплатил предоставени ресторантьорски услуги от ресторант „Ростов“ в гр. Плевен на обща стойност 13 256.35 лева и като на 08.09.2013 г. в гр.Плевен да е извършил сделка с имущество - сключил договор за заем с Б. Д. Б. от гр.Плевен, като Б. в качеството си на заемодател му предоставил сумата от 80 000 лева, като заема е обезпечен със залог - 80 бр. златни пендари с диаметър оставени в залог на Божинов, поради което и на основание чл.304 от НПК е оправдан в тази част на обвинението.

На основание чл.253 ал.6 от НК са отнети в полза на държавата 37 броя монети от жълт метал, кожена гривна със стилизирани Държавата изображения, 1 бр. синджир от жълт метал, 4 бр. пръстени от жълт метал, 2 бр. обици тип висулки от жълт метал и три комплекта завършващи с полумесец, 1 бр. пръстен - детски от жълт метал, 8 бр. гривни от жълт метал със стилизирани изображения на листа и цветя, 1 бр. пръстен от жълт метал с елипсовидна горна част, инкрустиран с камъни, една мека гривна от жълт метал, както и златни предмети с общо тегло -1863.64 гр.

На основание чл.253 ал.6 от НК са отнети в полза на държавата 80 бр. златни пендари.

На основание чл. 253, ал.6 от НК подсъдимият И. С. М. е осъден да заплати в полза на Държавата равностойността на липсващия предмет на престъплението по пункт 1-ви, 2-ри и 3-ти от обвинението в размер на 220 970.10 лв.

Подсъдимата Е. И. М. е призната за виновна в това, че през периода 27.09.2009 г. - 29.09.2013 г. в гр.София и в гр.Плевен получила имущество - парични средства в щатски долари и лично извършила сделки и финансови операции с имущество (пари), за което имущество знаела, че е придобито чрез тежко умишлено престъпление по чл.211 пр.1 във вр. с чл.209 ал.1 във вр. с чл.26 ал.1 във вр. с чл.4 ал.1 от НК, извършено от майка ѝ И. М. М., като общата стойност на получените парични средства е 28 557 щатски долара с легова равностойност 41 909.87 лева и като деянието е извършено два и повече пъти, като средствата и имуществото предмет на изпирането на пари е на обща стойност 158 039.61 лева, поради което и на основание по чл.253, ал.4 пр.1 във вр. с ал.3, т.2, във вр. с ал.2, пр.2, във вр. е ал.1 пр.1 и пр.2 от НК и е наложено наказание от три години лишаване от свобода, с отложено изтърпяване на основание чл.66 от НК за срок от пет години.

Осъдена е и на глоба в полза на държавата в размер на 30 000 лева.

Подсъдимата Е. И. М. е призната за невинна в това да е извършила престъплението по чл.253 ал.4 пр.1 във вр. с ал.3, т.2, във вр. с ал.2, пр.2, във вр. с ал.1 пр.1 и пр.2 в съучастие с И. М. М., подбудена от последната, както и че случая е особено тежък по чл.253 ал.5 от НК, поради което и на основание чл.304 от НПК е оправдана по тази част от обвинението.

На основание чл.253 ал.6 от НК са отнети в полза на Държавата лек автомобил „АУДИ Q7“ с рама: WAUZZZ4LX8D026807, двигател: BTR005265, е рег. № ЕН 9699 ВТ с черен цвят металик с рег. № ЕН 5382 ВР и, както и поземлен имот /дворно място/ с площ от 760 кв.м., находящ се в гр.Долна Митрополия, ул.“Христо Ботев“ № 19,

съставляващ УПИ № XII — 536 от 40 кв.м., заедно с построената върху имота жилищна сграда от 76 кв.м., лятна кухня и стопанска постройка.

На основание чл. 253, ал.6 от НК подсъдимата Е. И. М. е осъдена да заплати в полза на Държавата равностойността на липсващия предмет на престъплението по пункт 1-ви,2-ри и 3-ти от обвинението -сумата от 110 539.61 лева.

Подсъдимият С. И.М. е признат за виновен в това, че през периода 01.02.2010 г. - 30.12.2013 г. в гр.София, гр.Ловеч, гр.Велико Търново, гр.Русе и в гр. Плевен получил имущество-парични средства в щатски долари и лично извършил финансови операции с имущество, сделки с имущество (пари) и прикрил произхода на имущество - предмет на изпирането на пари, за което имущество знаел, че е придобито чрез тежко умишлено престъпление - по чл. 211 пр.1 във вр. с чл.209, ал.1 във вр. с чл.26, ал.1 във вр. с чл.4, ал.1 от НК, извършено от неговата майка И. М., като деянието е извършено два и повече пъти, като средствата и имуществото предмет на изпирането на пари са на стойност 3 181 378.04 лева, особено големи размери и случаят е особено тежък, поради което и на основание чл.253, ал.5 във вр. с ал.4 във вр. с ал.3, т.2, във вр. с ал.2, пр.2, във вр.с ал.1 пр.1, пр.2 и пр.3 от НК във връзка с чл.54 от НК е осъден на тринадесет години лишаване от свобода при първоначален строг режим в затвор и глоба в полза на държавата в размер на 30 000 лева.

На основание чл.253 ал.6 от НК са отнети в полза на Държавата ценни предмети от злато по обвинението.

На основание чл.253 ал.6 от НК е отнет в полза на Държавата недвижим имот, представляващ едноетажна жилищна сграда от 40,00 кв.м. и лятна кухня с адрес гр.Долни Дъбник, ул.“Велчова Завера“ № 5.

На основание чл. 253, ал.6 от НК подсъдимият С. И. М. е осъден да заплати в полза на Държавата равностойността на липсващия предмет на престъплението - сумата от 2 943 517.17 лева.

Подсъдимият С. И. М. е признат за невинен в това да е извършил престъплението по чл.253 ал.5 във вр. с ал.4 пр.1 във вр. с ал.3, т.2, във вр. с ал.2, предл.2, във вр.с ал.1 пр.1 и пр.2 от НК в съучастие с И.М., подбуден от нея, поради което и на основание чл.304 от НПК е оправдан по тази част от обвинението.

Подсъдимият С. И. М. е признат за невинен в това да е извършил престъплението по чл.253 ал.3 във вр. с ал.4 пр.1 във вр. с ал.3, т.2, във вр. с ал.2, пр.2, във вр. с ал.1 пр.1 и пр.2 от НК с продажби на леки автомобили - „Опел Астра“ с рама: W0L000058N5244695 на стойност 2331 лева, „Мерцедес S 500“ с рама: WDB2200751A031022 на стойност 300 лева, АУДИ А8 4.2. ТДИ с рама: WAUZZZ4E26X014997 за 35 459 лева, поради което и на основание чл.304 от НПК е оправдан по обвинението в тази част.

Подсъдимият Г. И. С. е признат за виновен в това, че през периода 28.01.2010 г. - 03.09.2013 г. в гр.София и в гр.Плевен получил имущество ~ парични средства в щатски долари и лично извършил сделки с имущество (пари), за което имущество знаел, че е придобито чрез тежко умишлено престъпление по чл.211 пр.1 във вр. с чл.209 ал.1 във вр. с чл.26 ал.1 във вр. с чл.4 ал.1 от НК, извършено от майка му И. М., като деянието е извършено два и повече пъти, като средствата и имуществото-предмет на изпирането на пари са на обща стойност 193 104.19 лева, поради което и на основание чл.253 ал.4, във вр. с ал.3 т.2, във вр. с ал.2, пр. 2, във вр.с ал.1 пр.2 от НК във връзка с чл.54 от НК е осъден на пет години лишаване от свобода, което наказание да изтърпи при първоначален строг режим в затвор и глоба в полза на държавата в размер на 30 000 лева.

На основание чл.253 ал.6 от НК са отнети в полза на държавата лек автомобил „Мерцедес S 500 L” с рама: WDD2211711A017408, двигател: 2739613007616, с рег. №

ЕН 7677 ВН и лек автомобил „Мерцедес S 63 AMG - лимузина“, с рама: WDDNG77X68A146606, двигател: 15698460013847, с рег.№ В 7777 РВ с бял цвят.

На основание чл.256 ал.6 от НК подсъдимият Г. И. С. е осъден да заплати в полза на Държавата равностойността на липсващия предмет на престъплението - сумата от 52 582.19 лв.

Подсъдимият Г. С. е признат за невинен в това да е извършил престъплението по чл.253 ал.4 пр.1 във вр. с ал.3, т.2, във вр. с ал.2, предл.2, във вр.с ал.1 пр.1 и пр.2 в съучастие с И. М. М., подбуден от последната, както и последното да съставлява особено тежък случай по смисъла на чл.253 ал.5 от НК, поради което и на основание чл.304 от НК е оправдан по обвиненията в тази част.

На основание чл. 45 от ЗЗД подсъдимата И. М. М. е осъдена да заплати на С. С. А. М. сумата от 141 626.53 лв., представляващ обезщетение за претърпените имуществени вреди в следствие на извършеното престъпление по чл.211 НК, ведно със законната лихва, считано от 31.12.2013г. до окончателното изплащане на сумата.

На основание чл. 45 от ЗЗД подсъдимата И. М. М. е осъдена да заплати на С. С. М. А. сумата от 3 234 894.55 лв., представляващ обезщетение за претърпените имуществени вреди в следствие на деянието по чл.211, във вр.чл.209 от НК, ведно със законната лихва, считано от 31.12.2013г. до окончателното изплащане на сумата.

На основание чл. 45 от ЗЗД подсъдимата И. М., със снета самоличност е осъдена, да заплати на Х. Я. Х. А. сумата от 153 521.40 лева, представляващ обезщетение за претърпените имуществени вреди в следствие на деянието по чл.211, във вр. с чл.209 от НК, ведно със законната лихва, считано от 27.10.2013 г. до окончателното изплащане на сумата.

С въззивно решение № 167/17.07.2017г. по ВНОХД № 23/2017г. тази присъда е била изменена, като наказанието на С.М. е намалена на 10 години лишаване от свобода, на подс.Г. С.- на три години и шест месеца лишаване от свобода.

С касационно решение 198/29.01.2019г. по к.д. № 1265/2017г. цитираното въззивно решение е било отменена в частта, с която подсъдимите И. М. М., И. С. М. и С. И. М. са били осъдени за престъпление по чл. 253, ал.5 във вр. с ал. 4 пр. 1 във вр. с ал. 3, т. 2, във вр. с ал. 2, пр. 2, във вр. с ал.1 пр. 1 и пр. 2 от НК, а подсъдимите Е. И. М. и Г. И. С. за деяние по чл.253, ал.4 пр.1 във вр. с ал.3, т.2, във вр. с ал.2, пр.2, във вр. е ал.1 пр.1 и пр.2 от НК.

Подсъдимата И. М. М. е била осъдена да заплати и направените разноски по делото в размер на по 1500лв. за ангажиране на повереник от частните обвинители по делото – С. С. А. М., С. С. М. А. и Х. Я. Х.А..

Въззивното решение е отменено в частта относно приложението на чл.253, ал.6 от НК, относно приложението на чл.23, ал.1 от НК по отношение на И. М. М. и осъждането на И. С. М., С. И. М., Е. И. М. и Г. И. М. за разноски.

Делото в отменената част е върнато на въззивната инстанция за ново разглеждане от друг състав, от стадия на съдебното заседание.

В останалата част въззивното решение, атакувано по жалба на подсъдимите, е потвърдено.

С решение № 100/09.08.2019г. по ВНОХД № 37/2019г. на ВТАС присъдата е изменена в частта за наложените наказания, както следва:

На И. М. М., за престъпление по чл. 253, ал.5 във вр. с ал. 4 пр. 1 във вр. с ал. 3, т. 2, във вр. с ал. 2, пр. 2, във вр. с ал.1 пр. 1 и пр. 2 от НК, наложеното наказание е изменено от 10 години лишаване от свобода и глоба в размер на 30 000лв. на наказание от 8 години лишаване от свобода и глоба в размер на 20 000лв.

Приложен е и чл.23, ал.1 от НК, като е посочено, че въззивният съд го намалява от

10 години на 8 години , които да се изтърпят при първоначален строг режим. Посочено е, че е присъединено и наложено наказание глоба от 30 000лв., което намалява на 20 000лв.

На основание чл.253, ал.6 от НК намалява присъдената в полза на държавата равностойност на липсващ предмет на престъплението от 706.400.30лв. на 478 348 лева.

На Е. И. М. наложеното наказание за престъпление по чл.253, ал.4 пр.1 във вр. с ал.3, т.2, във вр. с ал.2, пр.2, във вр. е ал.1 пр.1 и пр.2 от НК, глоба (като част от комплексната санкция) в размер на 30 000лв., е намалено на 20 000лв. глоба.

На С. И. М. наложеното наказание за престъпление по чл. 253, ал.5 във вр. с ал. 4 пр. 1 във вр. с ал. 3, т. 2, във вр. с ал. 2, пр. 2, във вр. с ал.1 пр. 1 и пр. 2 от НК, от тринадесет години лишаване от свобода е намалено на 10 години лишаване от свобода.

На подс. Г. И. С. наложеното наказание от 5 години лишаване от свобода за деяние по чл.253, ал.4 пр.1 във вр. с ал.3, т.2, във вр. с ал.2, пр.2, във вр. е ал.1 пр.1 и пр.2 от НК е намалено на 3 години и 6 месеца лишаване от свобода, което да се изтърпява при първоначален строг режим.

Присъдата е отменена относно постановяването на наказанията да се изтърпят в затвор, като в останалата си част присъдата е потвърдена.

Настоящото касационно производство е второ поред.

На първо място се установява, че един от подсъдимите е починал- И. С. М.. Това налага приложението на чл.354, ал.1, т.2 , вр. чл.24, ал.1, т.4 от НПК, като наказателното производство по отношение на този подсъдим трябва да се прекрати. Атакуваното въззивно решение, както и постановената първоинстанционна присъда по отношение на този подсъдим трябва да се отменят, а наказателното производство следва да се прекрати. Постановената мярка за неотклонение е „Гаранция в пари“ в размер на 10 000лв., която следва също да се отмени, а внесената сума да се върне на вносителя.

За останалите подсъдими касационните жалби са подадени в срок, от надлежно легитимирани лица.

Обхвата на касационния контрол е стеснен от предходното касационно разглеждане на делото. По отношение на предикатното престъпление, извършено от подсъдимата И. М. М. – по чл.211 пр.1 във вр. с чл.209 ал.1 във вр. с 26, ал.1 във вр. с чл.4 ал.1 от НК присъдата е влязла в сила. Възможността да се изтъкват съображения, доводи и възражения относно фактите и правото в тази част на обвинението са окончателно преклудирани, като съдебния акт има силата на „res judicata“.

Що се отнася до престъплението, което е последица от това предикатно деяние на И. М., то е необходимо да се отбележи следното:

Предходната касационна инстанция е дала конкретни указания по приложение на материалния закон и относно допуснатите съществени нарушения на процесуалния закон. На вниманието на инстанцията по същество са поставени въпросите, свързани с предмета на престъплението по чл.211 от НК, получаването му и евентуалните финансови операции, както и сделки с имущество, наличието на обективна и субективна страна на престъплението, свързано с изпиране на пари по отношение на всеки един от подсъдимите, включително и по отношение на извършителката на предикатното престъпление И. М. Акцентирано е на изискването да се даде отговор на въпроса дали простото получаване на предмета на извършеното престъпление измама (на получените парични преводи) е елемент от престъплението по чл.253 от НК и дали съставлява изискуемото се от закона извършване на финансова операция.

На второ място от прецизираните основания в предходното касационно решение се отбелязва непълнота в мотивите относно отговор на възражението дали извършените сделки с имущество са преследвали специфична цел за легализиране на

получените от измамата средства или пък са целели лично благодетелстване.

На трето място е отбелязано необсъждането на събрани свидетелски показания чрез използване на процесуалните способности – в противоречие с чл.107, ал.5 от НПК.

Въззивната инстанция при второто разглеждане на делото се е съобразила с указанията на касационната инстанция относно приложението на материалния закон, което се явява задължително условие след отстраняване на процесуалните пропуски.

Необходимо е да се отбележи, че законодателят чрез въвеждането на нормата на чл.253 от НК е криминализирал всяка една финансова операция или сделка с имущество, което е предмет на придобиване чрез престъпление. Налице е императивна нормативна забрана за разпореждане и не се изключва възможността за благодетелстване, независимо от това какви възражения се правят в тази насока. Целта на законодателната намеса е придобитото чрез престъпление имущество да не се разпилява или трансформира, за да могат да бъдат възстановени или обезпечени настъпилите вреди от предикатното престъпление. За разлика от общия състав по чл.215 от НК, където се изисква специална цел при формиране на престъпния умисъл, при специалния състав по чл.253 от НК това не е изискуемо се условие, поради специфичния характер на защитените обществени отношения, а именно свързването им със системите, посочени в глава 7-ма на Особената част на НК-финансова, данъчна и осигурителна такива, както и поради характера на имуществото- пари.

В този смисъл правилно е решението на въззивната инстанция да определи получаването на пари от третите лица, на името на които са извършени преводите в системата за бързи разплащания Western union като действие от състава на чл.253 от НК, представляващо по своето естество изпиране на пари. Налице е трансформация на имущество, което е напуснало своя притежател- трето лице от кръга на посочените в мотивите на решението- стр.68 и 69 от мотивите на съдебното решение, съответно последен и първи абзац. Няма никакво съмнение, че така също се прикрива трансформацията на имуществото, доколкото то може да се проследи документално единствено до получаването им от третите лица.

С частичното оправдаване е реализиране изискването на предходния касационен състав да се прецизира дали при всяко едно получаване на предмета на престъплението по чл.211 от НК е налице изпиране на пари. Когато субектите на двете престъпления съвпадат, простото разпореждане с пари или имущество в личен интерес не покрива състав на чл.253 от НК, доколкото така или иначе извършителят на предикатното престъпление носи освен наказателна, и гражданска отговорност за причинените лично от него вреди. Прекъсването на връзката му с имуществото, предмет на престъплението измама, а това е в резултат на попадането в патримониума на третите лица на преведените парични средства, прави възможно участието на извършителя в престъплението изпиране на пари. В този смисъл решението на въззивната инстанция не търпи критика.

Същото се отнася и по отношение на подс.С. М., като въззивната инстанция е дала задълбочен отговор на безспорно установените факти и обосновано е отхвърлила направените възражения като голословни и несъстоятелни. Свидетелските показания на св.М. са възприети с основание, като правдиви и достоверни, те се потвърждават от всички налични по делото доказателства, включително и чрез трансферираните суми и най-вече установяват липсата на каквито и търговски или чисто финансови взаимоотношения с този подсъдим, отношение свидетелката е имала само с майката на подсъдимия по повод вършеното от нея „врачуване“ или осъществяване на измамата.

Въззивната инстанция е анализираща липсата на доходи на този подсъдим, свидетелските показания на св.М.,присъствието му по време на посещения на св.С. М. в гр.Долни Дъбник при майка му. Основателно са отхвърлени възраженията за липса на

знание относено произхода на паричните суми, които са превеждани от св.М. лично и в качеството и на управител на юридическо лице и няма какво повече да се добави в тази връзка. В светлината на гореизложените доводи, всяко едно невярно деклариране и финансова операция с получените по този начин парични суми е елемент от състава на престъплението изпиране на пари, доколкото е налице ясно знание, съответно субективна страна, че получаваните парични средства са придобити чрез престъплението измама, извършено от неговата майка- подс.И. М..

Доводите на въззивната инстанция относно сделките с имущество –леки автомобили и дворно място, включително и относно издетите от неговото жилище златни предмети на стойност 64 492.35лв., са в унисон установените факти относно имущественото състояние на дееца- получаваща само инвалидна пенсия и получени средства само от причинената вреда на палестинските гражданки, възраженията в тази посока не са основателни и следва да се отхвърлят.

Не възниква никакво съмнение относно правилността на изводите на двете инстанции по същество, които са приели, че подсъдимият в периода от 01.02.2010г. до 30.12.2014г. е получил 1 860 060.84 щатски долара от фирмата на св.М. „Bio natural CO“, град Рамала, с легова равностойност 2 714 998.25лв., и че това отговоря на квалифициращите състава елементи- повече от два пъти, предмета съставлява особено големи размери и че случаят е особено тежък, като се има предвид продължителния период на осъществяване на престъплението и размера на средствата, който е бил предмет на престъплението по чл.253 от НК.

Процесуалният анализ относно подс.Е. М. също не търпи критика, при безспорно установени факти относно връзките в семейството, придружаването на подс.И. М. в Палестинската автономия на два пъти и липсата на доходи, правнологически се е наложил единствено възможния извод, че сделките с имущество са трансформация на средства, придобити от предикатното престъпление, извършено от нейната майка, като това се отнася и за получените от нея парични суми от различни палестински граждани на обща стойност 28 557 щатски долара, равностойни на 41 909.87 лева. Правните изводи относно квалификацията на деянието съответстват на изискванията за правилно приложение на материалния закон.

По същия начин могат да бъдат преценени и обстоятелствата , свързани с обвинението на подс.Г. С.- за сделки с имущество на стойност – закупуване на 4 броя автомобили на стойност 161 908лв. и получаване на парични трансфери на стойност 31 196.19лв. Няма несъответствие между установените по безспорен начин и направените правни изводи относно деянието от обективна и субективна страна, поради което решението и по отношение на този подсъдим е правилно и законосъобразно.

Жалбите на подсъдимите са били предмет на прецизно и задълбочено обсъждане от страна на въззивната инстанция. Дадените от нея отговори напълно удовлетворяват изискванията на закона. На всяко едно от възраженията е даден надлежен отговор, който е важно да удовлетворява изискванията за обективност, всестранност и пълнота на изследването на доказателствата, без да е задължително да удовлетворява защитната теза.

Последната е включвала твърдения за наследствено имущество, извършвана търговска дейност, категорично опровергани от свидетелските показания по делото – например на св.Н. Т., и обективно установените факти относно периода на финансова стабилизация на семейството, от представените документи от НАП.

Даден е и надлежен отговор на процесуалните възражения относно разпита на пострадалите,които напълно се споделя от касационната инстанция. Детайлно са обсъдени всички възражения относно поемните лица, като е нужно да се отбележи,че се

възразява срещу формалната страна на съставянето на съответните писмени доказателствени средства, но не и срещу обективизираното им, материализирано съдържание, тоест, че вещите съществуват и са реално иззети от жилищата на подсъдимите. Но така или иначе даденият отговор от страна на въззивната инстанция относно липсата на съществени процесуални нарушения при съставянето на протоколите за действията по разследването, свързани с претърсване и изземване, е законосъобразен и следва да бъде изцяло споделен. Детайлно е отговорено и в на възражението относно показанията на св.П. и св.Х., като съдът се е позовал на обективно съществуващото техническо състояние на МПС(установено с надлежните експертни познания), обект на закупуване от подс.Г. С. и с основание не е възприел свидетелските показания, които утвърждават обратното.

Последователно и прецизно въззивната инстанция е дала отговор на всяко едно направено възражение, включително и по такива, които са ирелевантни за конкретните обвинения или за които липсва правен интерес от страна на подсъдимите, тъй като съществуващото правно положение не ги уврежда и не нарушава правото им на защита. Отговорено и е защо показанията на св.С. С. М. не са компрометирани предвид нареждането на преводи от името на други лица, като този отговор е напълно достатъчен – стр.91, абзац три от мотивите на въззивната инстанция. Основателно са отхвърлени възраженията и тезата, че са били осъществени търговски взаимоотношения с физическото лице, подс.С. М.. Изтъкнатите доводи са напълно в синхрон с доказателствата по делото и извършените преводи са във връзка с престъпната дейност на подс.И. М., а не каквато и да било друга причина. Правилно и законосъобразно тази теза е била отхвърлена като несъстоятелна и противоречаща на доказателствата по делото.

След като са съобразени дадените указания на предходната касационна инстанция относно приложението на материалния закон, след отстраняване на допуснатите процесуални нарушения във връзка с обсъждане на доказателствата и мотивиране на правните изводи, включително от обективна и субективна страна на деянието, въззивната инстанция е пристъпила към решаване на въпроса за контрол на първостепенния съдебен акт относно наложените наказания. В този аспект е и възведеното касационно основание от подсъдимите за деянията по чл.253 от НК.

За проведения въззивен контрол настоящата съдебна инстанция не намери основания за корективна намеса. По отношение на подс.И. М. са отчетени всички значими обстоятелства, включително и изтъкваните от защитата. Липсва подценяване на което и да било смекчаващо или отегчаващо вината и отговорността обстоятелство, като с положителност може да се заключи, че липсва явна несправедливост на определеното наказание за деяние по чл.253, ал.5 от НК, като въззивната инстанция е проявила снизходителност и е определила наказания под средния и към минималния размер на предвидената от законодателя наказателна санкция – от 10 на 8 години лишаване от свобода, намалено е също и така предвиденото кумулативно наказание глоба от 30 000лв. на 20 000лв.

Съдът е съобразил намаления размер на липсващия предмет на престъплението и законосъобразно е изменил присъдата и в частта по чл.253, ал.6 от НК.

Макар въззивната инстанция да не е отчела изрично отмяната на приложението на чл.23 от НК с решението на предходната касационна инстанция, крайния съдебен акт, недостатъчно прецизен наистина, по определяне на наказанието не буди съмнение и резултатът е в съответствие със закона – 8 години лишаване от свобода при първоначален строг режим и присъединена глоба в размер на 20 000лв.

Касационният състав констатира наличието на подобни обстоятелства и по отношение на корекцията на наложеното с първоинстанционния съдебен акт наказание

по отношение на подс.С. М., но не и изцяло. Определеното му от първоинстанционния съд наказание от 13 години лишаване от свобода, тоест към максимума, както и глоба в размер на 30 000лв. е намалено от въззивната инстанция, като вместо превес на отегчаващите отговорността обстоятелства, съдът е възприел баланс.

Наказанието в този си вид обаче, дори и с намаляването от въззивната инстанция, продължава да бъде явно несправедливо. Няма съмнение, че предметът на престъплението е необичайно висок, но не била да се забравя, че извършителят на предикатното престъпление е с по-ниско наказание. Не може да бъде игнориран принципа за съответност и съразмерност при определяне на наказания за деяния, едно от които е основно, определящо престъпния характер и на последващото поведение, а второто е производно. Така например законодателят е въвел този принцип изрично в нормата на чл.215, ал.1-ва от НК, като е въвел забрана за по-тежко наказване от предикатното престъпление.

Разбира се, в чл.253 от НК не са предвидени подобни ограничения, освен това законодателят напуска изрично прогласения от него и нормативно въведен принцип с чл.215, ал.2 от НК, когато деянието може да се квалифицира и накаже по по-тежко при определени обстоятелства – с оглед размерите, осъждането на дееца, в зависимост от това за кой път се извършва деянието, какви са вещите и дали деянието се извършва по занаят.

Ясно е, че предметът на престъплението и това, че деянието е извършвано повече от два пъти, както и наличието на особено тежък случай, обуславят отегчаващи отговорността обстоятелства, които биха могли да натежат относително при определяне на наказанието.

Но касационният състав счита, че чистото съдебно минало, обстоятелството, че извършителят на предикатното престъпление има водеща роля в семейните отношения, включително влияние и при вземането на решение на извършване на престъплението, съставляващо „изпиране на пари“, влошеното здравословно състояние на подс.С.М., което от друга страна не може да бъде надценявано в неограничена степен (изложени изчерпателни съображения от въззивната инстанция – л.86, пети абзац и л.98, трети абзац), изминалият немалък период от време на извършване на деянието до налагане на санкцията, и най-вече необходимостта от спазване на принципа за съответност на наказанията, водят до извода, че наказанието е определено по несправедлив начин, като се налага корективна намеса. То следва да бъде намалено също на 8 години лишаване от свобода, както и глобата, която е част от комплексната санкция и се влияе от същите съображения, които се изложиха. По тези съображения тя не може да бъде налагана в максимален размер, като трябва да се намали също от 30 000 на 20 000лв.

По отношение на наказанията, наложени на подс.Е.М. и Г. С., касационният състав, че въззивната инстанция е проявила максимално възможната снизходителност и наложените наказания не се явяват явно несправедливи. Не могат да бъдат удовлетворени претенциите за намаляване на съответно наложените наказания от 3 години лишаване от свобода с приложение на чл.66, ал.1 от НК за срок от 5 години, и глоба в размер на 20 000лв.(намален размер от въззивната инстанция) – на подс.Е. М., и лишаване от свобода в размер на 3 години и 6 месеца лишаване от свобода при първоначален строг режим предвид осъжданията на дееца –на подс.Г. И. С.. По отношение на наложената на последния обаче глоба касационният състав счита,че при определяне на наказанието глоба като част от комплексната санкция следва да се спазва принципа на съразмерност и съответствие с основното наказание лишаване от свобода, което е определено към минимума. В този случай се явява несправедливо наказанието в частта относно глобата да се определя над предвидения от закона минимум, поради

което счете, че следва да се намали на него, а именно на 20 000лв.

Интересно е да се отбележи, че законодателят е предвидил различни по размер глоби в чл.253, ал.4 и ал.5, като при по-тежко наказуемият състав на престъплението е приел да се налага глоба в размер от 10 000 до 30 000лв., а при по-леко наказуемият, по ал.4 – глоба в размер от 20 000 до 200 000лв. Независимо от законодателните мотиви идентичността на казусите е водеща в случая и различното наказване на, макар и само по част от комплексната санкция (относно глобата), ще се яви и дискриминационно, и явно несправедливо. Това мотивира касационният състав да измени въззивното решение и по отношение наложената глоба на подс.Г. С..

Като цяло доводите относно начина на определяне на наказанието с индивидуална преценка на относителната тежест и място на всяко едно отегчаващо или смекчаващо вината и отговорността обстоятелство са напълно споделими за всеки един от подсъдимите, поради което не е необходимо да се изтъкват допълнителни съображения извън изрично по-горе посочените.

Други основания за допълнително снизхождение касационният състав не намери.

С оглед на това и на основание чл.354, ал.1, т.1-ва и т.2-ра, вр.чл.24, ал.1-ва, т.4-та и чл.354, ал.2-ра, т.1-ва от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА въззивно решение № 100/09.08.2019г. по ВНОХД № 37/2019г. на Апелативен съд – Велико Търново и присъда № 62/16.12.2016г. по НОХД № 591/2015г. на ОС-Плевен (частично влязла в сила по отношение на осъждането на И. М. М. за деяние по чл.211 от НК) в частта относно осъждането на И. С. М. изцяло.

ПРЕКРАТЯВА наказателното производство, водено срещу И. С. М. за престъпление по чл. 253, ал.5 във вр. с ал. 4 пр. 1 във вр. с ал. 3, т. 2, във вр. с ал. 2, пр. 2, във вр. с ал.1 пр. 1 и пр. 2 от НК.

ОТМЕНЯВА определената гаранция в пари в размер на „10 000 лева“.

ИЗМЕНЯВА въззивно решение № 100/09.08.2019г. по ВНОХД № 37/2019г. на Апелативен съд – Велико Търново в следните части:

В частта относно наказанието, определено на подс.С. И. М., като го намалява от 10 години лишаване от свобода и глоба в размер на 30 000лв., на 8 години лишаване от свобода и глоба в размер на 20 000лв.;

В частта относно наказанието глоба, определено на подс.Г. И. С. , като го намалява от 30 000лв. на 20 000лв.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата част.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове:

- 1.
- 2.

